

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **PhDr. J. R. T.,** zastoupená Mgr. Vítem Brožkem, advokátem, se sídlem Na Kovárně 472/8, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti: a)** M. V. a **b)** J. V., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. listopadu 2014, č. j. MHMP 1577601/2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. prosince 2016, č. j. 11 A 204/2014 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Víta Brožka, advokáta, se sídlem Na Kovárně 472/8, Praha 10, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Úřad městské části Praha 4, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) zahájil k žádosti osob zúčastněných na řízení dne 21. ledna 2013 společné územní a stavební řízení o změně stavby rodinného domu č. p. X, ul. V. 49, P. 4 – B. na pozemku par. č. X

v katastrálním území B. (dále jen „rodinný dům“), spočívající v přístavbě na pozemku par č. X v katastrálním území B. a ve stavebních úpravách všech podlaží. Žalobkyně v průběhu řízení uplatnila vůči realizaci přístavby námitky, v nichž mimo jiné uváděla, že stavební a demoliční práce na uvedeném pozemku již dlouhou dobu probíhají. Stavební úřad se s námitkami žalobkyně neztotožnil a dne 28. srpna 2013 vydal územní rozhodnutí a stavební povolení na změnu stavby rodinného domu. Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobkyně zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

[2] Stavební úřad dne 5. února 2014 informoval účastníky řízení o pokračování společného územního řízení a stavebního řízení. Dne 13. března 2014 se konalo ústní jednání spojené s ohledáním na místě týkající se změny stavby rodinného domu, jehož se žalobkyně i její zástupce z důvodu nesouhlasu osob zúčastněných na řízení se vstupem na jejich pozemek nemohly zúčastnit. Zástupce žalobkyně po skončení ústního jednání předal pracovníkům stavebního úřadu návrh na přerušení řízení a námitky, v nichž žalobkyně opětovně namítala, že změny stavby, jež jsou předmětem řízení, byly již zahájeny. Dne 17. března 2014 rozhodl stavební úřad o vyloučení stavebního řízení ze společného řízení a stavební řízení zastavil.

[3] Dne 30. července 2014 vydal stavební úřad územní rozhodnutí č. j. P4/024826/14/OST/LAXA o umístění stavby rodinného domu. V odůvodnění konstatoval, že při ohledání na místě sice zjistil některé odchylky od naposledy kolaudovaného stavu rodinného domu, tyto nepovolené stavební úpravy však provedl bývalý vlastník rodinného domu. Stavební úřad rovněž zjistil, že se žalobkyní namítanou přístavbou rodinného domu na východní straně fasády započato nebylo. Odvolání žalobkyně proti územnímu rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 5. listopadu 2014, č. j. MHMP 1577601/2014, zamítl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který poté, co zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud pojal důvodné pochybnosti o zákonnosti místního šetření prováděného stavebním úřadem, který se dle protokolu z tohoto šetření podrobně zabýval prohlídkou vnitřních prostor rodinného domu č. p. X, ale s námitkami žalobkyně týkajícími se zemních prací a již vytvořené podezdívky se nevypořádal. Městský soud dále vytkl žalovanému, že neumožnil přítomnost žalobkyně při ohledání pozemku, které bylo spojeno s ústním jednáním, neboť žalobkyně má právo být na ústním jednání přítomna a vyjadřovat se k prováděnému dokazování. Žalobkyně neměla ani možnost vyjádřit se před rozhodnutím stavebního úřadu k jeho podkladům, přičemž žalovaný toto pochybení v odvolacím řízení neodstranil. Žalobkyně byla sice v oznámení o pokračování společného územního a stavebního řízení poučena o právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, poté se však konalo ústní jednání spojené s ohledáním na místě, na jehož základě stavební úřad ze společného řízení vyloučil stavební řízení, které zastavil; v územním řízení se přitom pokračovalo. Po ústním jednání bylo do spisového materiálu založeno také čestné prohlášení původního vlastníka rodinného domu č. p. X. S obsahem čestného prohlášení žalobkyně seznámena nebyla, ačkoli se týkalo okolností, které byly předmětem jejích námitek.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost, v níž v prvé řadě namítal, že rozhodnutí označené ve výroku napadeného rozsudku nevydal. S ohledem na některé části odůvodnění rozsudku městského soudu má stěžovatel pochybnosti, zda předmětem posouzení soudu bylo žalobou napadené rozhodnutí.

[6] Stěžovatel nebyl seznámen s fotografiemi, které dle odůvodnění rozsudku předložil na ústním jednání před městským soudem dne 1. prosince 2016 zástupce žalobkyně, a nebylo mu umožněno se k nim vyjádřit.

[7] Stěžovatel dále zpochybnil závěry městského soudu týkající se protokolu o ústním jednání spojeném s ohledáním na místě, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že při ohledání rodinného domu byly zjištěny stavební úpravy, ale nikoli jeho půdorysné rozšíření, které bylo předmětem územního rozhodnutí. Žalobkyně tento protokol bez námitek podepsala, byla tedy s jeho obsahem seznámena.

[8] Za zcela rozporný označil stěžovatel závěr městského soudu, že neumožnil žalobkyni seznámit se s úplným správním spisem, a „*není rozhodné, že doplněná stanoviska nadřízených úřadů ke stanoviskům dotčených orgánů obsahově původní stanoviska neměnila*“, stejně jako výtku týkající se procesního postupu ministerstva, neboť na žádný postup ministerstva neodkazoval a žádná stanoviska nebyla předkládána ani vyžadována.

[9] Skutečnost, že se žalobkyně před vydáním územního rozhodnutí neseznámila s čestným prohlášením bývalého vlastníka rodinného domu, dle názoru stěžovatele nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť čestné prohlášení se týká stavebních úprav, které nemají právní ani věcný vztah k územnímu rozhodnutí, a je podkladem pro zcela jiné řízení (o odstranění nepovolených stavebních úprav). Zástupce žalobkyně navíc do správního spisu nahlížel až poté, co do něj bylo čestné prohlášení založeno. Z odvolání žalobkyně proti územnímu rozhodnutí je patrné, že jí byl obsah čestného prohlášení znám. V územním řízení se navíc uplatňuje koncentrace námitek. Po ústním jednání již nebyly podklady územního řízení doplňovány, nebyl tak důvod účastníky řízení o doplnění podkladů vyrozumívat. Důvodnost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu může vyvolat pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, což však absence výzvy žalobkyně k seznámení se s poklady územního rozhodnutí v projednávané věci neměla. Žalovaný proto navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že je naprosto zřejmé, které rozhodnutí stěžovatele bylo předmětem řízení u městského soudu, a že ve výroku napadeného rozsudku došlo pouze k písařské chybě. Fotografie předložené při ústním jednání byly součástí správního spisu a stěžovateli tedy musely být známy, případně se s nimi mohl seznámit při jednání. Žalobkyně je dále toho názoru, že městský soud pouze označil za nezákonný postup, jakým se stěžovatel vypořádal s jejími námitkami ohledně stavebních úprav, aniž by posuzoval důvodnost samotných námitek. Zásadním důvodem

pro zrušení rozhodnutí žalovaného potom byly vady protokolu z ústního jednání a znemožnění účasti žalobkyně na místním šetření. Samotné čestné prohlášení označila žalobkyně za bezvýznamné, neboť je nelze použít jako důkaz ve správním řízení a jeho obsah neodpovídá skutečnosti. V otázce, zda jí bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, se žalobkyně plně ztotožnila s posouzením věci městským soudem. V závěru navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

[11] Osoby zúčastněné na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužily.

[12] Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele zjistil, že výrok rozsudku městského soudu obsahoval nesprávné označení zrušeného rozhodnutí. To však lze považovat za písařskou chybu podřaditelnou pod pojem *zjevná nesprávnost* ve smyslu § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), neboť se jedná o chybu, „*ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá*" [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123 (č. 1177/2007 Sb. NSS)]. Na výzvu Nejvyššího správního soudu vydal městský soud dne 27. února 2017 opravné usnesení č. j. 11 A 204/2014 - 60, v němž toto pochybení napravil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] První z námitek stěžovatele ztratila s právní mocí opravného usnesení městského soudu ze dne 27. února 2017, č. j. 11 A 204/2014 - 60, opodstatnění.

[15] Nejvyšší správní soud zjistil, že některé odstavce na straně 8 napadeného rozsudku představují citace právních vět rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. června 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 - 55 (č. 2664/2012 Sb. NSS) a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. února 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243 (č. 2073/2010 Sb. NSS), ve zbytku se jedná o pozůstatky odůvodnění rozsudku městského soudu ze dne 1. prosince 2016, č. j. 11 Af 45/2014 - 225. Lze se domnívat, že odůvodnění nyní napadeného rozsudku bylo vpisováno do stejného konceptu jako odůvodnění posledně citovaného rozsudku, přičemž nedošlo k odstranění všech pasáží přepisovaného odůvodnění. Po stěžovateli však nelze požadovat, aby tyto okolnosti sám dovozoval. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než přitakat stěžovateli a konstatovat, že městský soud pochybil. Význam řádného odůvodnění soudního rozsudku, které je samo o sobě důležitou složkou práva na spravedlivý proces [nález Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257)]), je v projednávané věci umocněn tím, že došlo ke zrušení správního rozhodnutí a stěžovatel je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným městským soudem (§ 75 odst. 5 s. ř. s.). Co se (neoznačené) citace judikatury týče, její argumentační přínos Nejvyšší správní soud nepopírá, nelze však ustoupit z požadavku na specifikaci citovaných rozhodnutí způsobem umožňujícím jejich snadnou dohledatelnost [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. září 2008, č. j. 6 Ads 94/2007-73 (č. 1740/2009 Sb. NSS)]. Namítanou část rozsudku městského soudu je tak třeba považovat za

nepřezkoumatelnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. ledna 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že jeho zbývající části obstojí, neboť je z nich i po vyloučení nepřezkoumatelných pasáží zřejmé, z jakých důvodů městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil, a tedy právní názor, jímž má být stěžovatel v dalším řízení vázán, což je ostatně potvrzeno i tím, že stěžovatel se závěry městského soudu věcně polemizuje.

[16] Námitku, že stěžovateli nebyla dána možnost seznámit se s fotografiemi předloženými zástupcem žalobkyně při ústním jednání před městským soudem, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Zástupce žalobkyně při jednání uvedl, že fotografie předkládá proto, že neví, v jaké kvalitě jsou založeny ve správním spise – stěžovateli tedy fotografie byly známy ze správního řízení. Předsedkyně senátu dále fotografie založila jako přílohy žalobkyně do spisu, kde se s nimi stěžovatel mohl kdykoli seznámit (ústní jednání se konalo dne 16. listopadu 2016, rozsudek městského soudu byl vydán dne 1. prosince 2016). Za nejdůležitější však Nejvyšší správní soud považuje tu okolnost, že městský soud z předložených fotografií jako z důkazů vůbec nevycházel, neboť stěžovateli vytkl stran toho, zda byly či nebyly prováděny stavební úpravy v rozsahu, jenž byl předmětem územního řízení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, a to výlučně na základě protokolu z ústního jednání spojeného s ohledáním na místě týkající se změny stavby ze dne 13. března 2014, č. j. P4/011945/14/OST/LAXA (dále jen „protokol“).

[17] S posledně uvedeným souvisí i nedůvodnost další z kasačních námitek, že při ohledání na místě konaném dne 13. března 2014 sice byly zjištěny stavební úpravy, ale nikoli půdorysné rozšíření domu, jež bylo předmětem územního řízení. Městský soud k tomu ve svém rozsudku podotkl, že „*pokud jde o námitky vytýkané žalobkyní, tj. že v místě plánované přístavby byla vytvořena podezdívka a že byly provedeny zemní práce umožňující napojení přístavby na inženýrské sítě (budování kanalizace a odtokových žlabů), s nimi se protokol nevypořádává, neboť ničeho neuvádí o tom, zda tato tvrzení žalobkyně byla na místě samém zjištěna či nikoli.*“ Nejvyšší správní soud uznává, že po stavebních úřadech nelze obecně požadovat, aby do protokolů o ohledání na místě a jiných obdobných záznamů uváděly i skutečnosti, které při příslušných úkonech nezjistily. Jiná je však situace, kdy je ohledání na místě spojeno s námitkami účastníka řízení či je těmito námitkami dokonce vyvoláno. V takovém případě je naopak nezbytné, aby v protokolu byla (i negativní) zjištění související s těmito námitkami uvedena. Tak tomu je i v projednávaném případě, neboť stavební úřad původně od ústního jednání spojeného s ohledáním na místě upustil a přistoupil k němu až v souvislosti s procesní aktivitou žalobkyně jakožto účastnice územního řízení. Závěr stavebního úřadu, který se odrazil i v napadeném rozhodnutí stěžovatele, že přístavba rodinného domu v době rozhodování dosud zahájena nebyla, tedy nespočívá na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu, a městský soud postupoval správně, když rozhodnutí stěžovatele pro tuto vadu zrušil. Za zcela irelevantní zde Nejvyšší správní soud považuje námitku stěžovatele, že žalobkyně protokol podepsala. Podle § 18 odst. 3 podepisují protokol mimo jiné osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Jelikož však stěžovatelce v účasti na ústním jednání spojeném s ohledáním na místě zabránil nesouhlas osob zúčastněných na řízení se vstupem žalobkyně na jejich pozemek, neměla protokol vůbec podepisovat. Její podpis tak nelze chápat jako vyjádření souhlasu se skutečnostmi zachycenými v protokolu a nelze jí ho klást k tíži.

[18] Poslední výtky stěžovatele směřují vůči závěru městského soudu, že v územním řízení byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu v neprospěch žalobkyně. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla prostřednictvím oznámení o pokračování společného územního řízení a stavebního řízení ze dne 5. února 2014, č. j. P4/011894/14/OST/LAXA, ve smyslu § 89 odst. 1 stavebního zákona poučena, že může uplatňovat námitky a navrhovat důkazy nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Ústní jednání se konalo společně s ohledáním na místě dne 13. března 2014, přičemž osoby zúčastněné na řízení nesouhlasily s tím, aby žalobkyně a její zástupce vstoupili na jejich pozemek. Na konci ústního jednání předal zástupce žalobkyně pracovníkům stavebního úřadu písemné námitky a navrhl, aby stavební úřad ve smyslu § 134 odst. 4 stavebního zákona zastavil práce na stavbě. Dne 17. března 2014 stavební úřad usnesením č. j. P4/024659/14/OST/LAXA vyloučil ze společného řízení územní řízení a stavební řízení. Téhož dne stavební řízení rozhodnutím č. j. P4/024072/14/OST/LAXA zastavil. Dále je ve správním spise založeno čestné prohlášení bývalého vlastníka předmětného pozemku a rodinného domu pana J. K. datované ke dni 19. března 2014, v němž uvádí, že na domě provedl v roce 2006 „*menší stavební úpravu*“. Úředním záznamem ze dne 7. dubna 2014 vzal stavební úřad na vědomí výtku osoby zúčastněné na řízení a) vůči jedné ze skutečností popisovaných v protokolu o ústním jednání spojeným s ohledání na místě. Dne 29. dubna 2014 bylo stavebnímu úřadu doručeno vyjádření osob zúčastněných na řízení k návrhu žalobkyně na přerušení řízení a námitkám, které zástupce žalobkyně předal stavebnímu úřadu po skončení ústního jednání dne 13. března 2014. Dne 30. července 2014 vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby, které stěžovatel nyní přezkoumávaným rozhodnutím potvrdil.

[19] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že v řízení se uplatňuje koncentrace námitek a důkazních návrhů. Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona jsou totiž účastníci řízení povinni uplatnit námitky a navrhnout důkazy *nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží*. Stavební zákon však počítá s tím, že v době konání ústního jednání jsou všechny podklady pro vydání územního rozhodnutí k dispozici (DOLEŽAL, J., MAREČEK, J., SEDLÁKOVÁ, V., SKLENÁŘ, T., TUNKA, M., VOBRÁTILOVÁ, Z. *Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami.* Praha: LINDE PRAHA, 2006, s. 175). Tak tomu však v projednávané věci nebylo. I pokud odhlédneme od čestného prohlášení bývalého vlastníka rodinného domu, které pro napadené rozhodnutí valný význam nemělo, nelze tvrdit, že by stavební úřad nijak nedoplňoval podklady pro rozhodnutí. Zmínit je třeba zejména vyjádření osob zúčastněných na řízení k námitkám žalobkyně a změnu skutkových zjištění vyplývajících z protokolu v souvislosti s výtkou osoby zúčastněné na řízení a).

[20] Za nejzávažnější procesní pochybení však Nejvyšší správní soud považuje to, že se žalobkyně ústního jednání nemohla zúčastnit, neboť osoby zúčastněné na řízení nesouhlasily s jejím vstupem na svůj pozemek. Žalovaný by totiž měl zajistit žalobkyni jakožto účastnici řízení možnost být přítomna při provádění dokazování (a zejména, probíhá-li při ústním jednání), a to i přes nesouhlas vlastníků pozemku, na němž má být ohledání na místě provedeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 69/2014 - 57 ze dne 20. listopadu 2014). Městský soud tuto vadu ostatně považoval za jeden z důvodů

zrušení rozhodnutí stěžovatele a ten proti tomuto závěru v kasační stížnosti nikterak nebrojil. Žalobkyně tak byla fakticky zbavena možnosti vyjádřit se ke skutkovým zjištěním, ke kterým stavební úřad v rámci ohledání na místě dospěl a která navíc byla později na popud osoby zúčastněné na řízení a) korigována. V případě, kdy je podle § 87 odst. 1 stavebního zákona ústní jednání v územním řízení spojeno s ohledáním na místě, lze očekávat, že podstatná část skutkových zjištění vyplyne právě až v průběhu ústního jednání. Pokud se však žalobkyně nemohla ústního jednání zúčastnit, byl žalovaný povinen umožnit jí vyjádřit se ke skutečnostem zjištěným v průběhu ohledání na místě jinak. Ostatně již Vrchní soud v Praze dospěl v rozsudku ze dne 2. července 2002, č. j. 5 A 156/2000 - 25, k závěru, že koncentrace námitek účastníků řízení podle stavebního zákona se neuplatní tehdy, jestliže byli v možnosti vznášet námitky omezeni v důsledku nesprávného postupu stavebního úřadu (který v projednávané věci spočíval právě v nezajištění možnosti účasti žalobkyně na ústním jednání včetně ohledání na místě). Proto bylo třeba prostřednictvím § 192 odst. 1 tohoto zákona aplikovat § 36 odst. 3 správního řádu, tedy dát žalobkyni možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, respektive poučit ji, že takovou možnost má, a to ve chvíli, kdy byly ve spise založeny veškeré podklady, z nichž stavební úřad vycházel [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. února 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243 (č. 2073/2010 Sb. NSS)]. Jelikož tak stavební úřad neučinil a stěžovatel toto jeho pochybení neodstranil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto bylo zrušení jeho rozhodnutí ze strany městského soudu i z tohoto důvodu správné.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, prostřednictvím něhož podala ke kasační stížnosti vyjádření, které lze považovat za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1995 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se mu proto navyšuje o tuto daň, tedy o 21 %. Celková výše náhrady nákladů řízení přiznaná žalobkyni tak činí 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

[23] Osoby zúčastněné na řízení v řízení o kasační stížnosti žádné úkony neučinily, náklady v souvislosti s tímto řízením jim tudíž nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu